

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ek/1028/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118300411
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118300411.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: X.) V.. F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. zámočku XX, XXX XX O., X.) W.. W. B., XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XX, XXX XX W., spoločne zastúpení: Mgr. Zuzana Slovákova, advokát, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti povinnému: NanoOil & Sapfir s. r. o., so sídlom Karpatské námestie 10, 831 06 Bratislava, IČO: 47 700 688, o vymoženie 2000 eur s príslušenstvom, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/1028/2018 zo dňa 12. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/1028/2018 zo dňa 12. decembra 2018 zamietá.

II. Oprávneným voči povinnému právo na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/1028/2018 zo dňa 12. decembra 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnení sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným exekučnému súdu (ďalej len „súd“) dňa 28.06.2018 domáhali od povinného vymoženiu nároku vo výške 2000,- eur s príslušenstvom na základe platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava III sp. zn.: 17C/1/2018-80, IČS: 1318200078, zo dňa 20.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 28.03.2018 (ďalej len „exekučný titul“). Dňa 10.07.2018 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka, so sídlom Záhradnícka 14, 811 07 Bratislava, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 321EX 181/18. Povinný podal u súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V návrhu uviedol, že súd pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie konal v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a únijným právom. Rozhodnutie, ktoré má byť podkladom na vykonanie exekúcie, nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, nakoľko nebolo doručené povinnému na adresu, na ktorej sa zdržuje. Súd z údajov uvedených na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) považoval za dostatočne preukázané doručenie exekučného titulu povinnému dňa 12.03.2018. Súd na podporu svojich záverov doplnil, že ustanovenie § 111 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) priznáva doručenke status verejnej listiny, v dôsledku čoho údaje v nej obsiahnuté sa považujú za pravdivé, ak nebol preukázaný opak. Pokiaľ súd zašle platobný rozkaz so žalobou žalovanému do jeho aktivovanej elektronickej schránky do vlastných rúk a adresát si v úložnej 15-dňovej lehote túto úradnú elektronickejšprávu neprečíta, márnym uplynutím 15-dňovej úložnej lehoty sa táto elektronickejšpráva (vrátane všetkých k nej pripojených elektronickejšdokumentov) považuje za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel (§ 32 ods. 2 zákona o e-Governmente). K námietke nenadobudnutia právoplatnosti exekučného titulu súd dôvodil, že podľa § 268 CSP platí, že pokiaľ žalovaný nepodá proti platobnému rozkazu odpor, platobný rozkaz nadobúda

právoplatnosť márnym uplynutím 15-dňovej lehoty na podanie odporu plynúcej od doručenia platobného rozkazu. Vo vzťahu k povinným namietanej nezákonnosti vydaného rozhodnutia súd poukázal na § 3 ods. 1 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého vyšší súdny úradník je oprávnený vykonávať úkony súdu v civilnom procese, správnom súdnom procese, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Podľa § 5 ods. 1 písm. a) cit. zákona, v civilnom procese vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu o návrhu na vydanie platobného rozkazu a o zrušení platobného rozkazu. Podľa záverov súdu tak vydanie platobného rozkazu Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 17C/1/2018 zo dňa 20.02.2018 bolo v súlade so zákonom. V ďalšej časti odôvodnenia súd reagujúc na tvrdenia povinného pripomenul, že preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a tvrdenia povinného o absencii vecnej legitímácie v základnom konaní na strane oprávnených považoval za nedôvodnú. Pokiaľ povinný vyjadril presvedčenie, že nebol dostatočne poučený o svojich právach, súd v tejto súvislosti poukázal na obsah exekučného titulu, v ktorom súd povinného v zákonom rozsahu poučil o jeho právach a povinnostiach. Zdôraznil, že povinný mal a mohol uplatňovať námietky voči platobnému rozkazu, avšak svoje zákonné právo nevyužil a odpor proti platobnému rozkazu nepodal. K žiadosti povinného k preskúmaniu zákonnosti spotrebiteľskej konštatoval, že povinný nie je spotrebiteľom, čo v konečnom dôsledku znamená, že ani nemôže požadovať zvýšenú právnu ochranu v zmysle platnej legislatívy. Súd na žiadosť povinného pristúpil k opätovnému preskúmaniu vyúčtovania trov oprávneného, pričom dospel k záveru, že trovy oprávneného sú dostatočne preukázané, pričom ani pri ich vyčíslení nezistil žiadny rozpor so zákonom.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia, zastavenia exekúcie a úhradu trov exekučného konania. Postup súdu a uznesenie súdu považuje za nesprávne a v rozpore s úniijným právom s odôvodnením, že mu bolo odňaté právo na spravodlivý proces a súd rozhodol arbitrárne. Namietal, že súdy Slovenskej republiky v súlade s právom Európskej únie nevydávajú poverenie na vykonanie exekúcie, ak exekučný titul je protiústavný, pričom vyslovil názor, že v tomto konaní je exekučný titul v rozpore s ústavou SR a úniijným právom. Doplnil, že ak súd koná formalisticky, je tu dôvod na podozrenie konania súdu, ktoré je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu, čo je v demokratickom štáte neprípustné. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (III. ÚS 7/08). Ďalej citoval článok 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv. Uviedol, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti. Podľa názoru povinného napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom nie je založené na princípe spravodlivosti. Súd je povinný ex offo skúmať súlad exekučného titulu so zákonom.

3. Oprávnení sa ku dňu rozhodovania súdu k sťažnosti povinného nevyjadrili.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť,

je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Súd (§ 202 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Písomné vyhotovenie uznesenia tak nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).

10. Nad rámec svojej povinnosti však sťažnostný súd v reakcii na obsah sťažnosti považuje za potrebné doplniť argumentáciu v napadnutom uznesení nasledovne.

11. Zásadnou sťažnostnou obranou povinného je všeobecné konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie je protiústavné, protizákonné, arbitrárne, formalistické, v rozpore s újnym právom, porušujúce jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces garantované ústavou a dohovorom. Povinný však v podanej sťažnosti neuviedol ani nepredložil žiadne konkrétne skutočnosti alebo dôkazné prostriedky nasvedčujúce pravdivosti jeho tvrdení. Bremeno tvrdenia o skutočnostiach preukazujúcich dôvod na zastavenie exekúcie ako aj bremeno dôkazné zaťažuje povinného. Schopnosť povinného uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom úspechu v konaní v podobe zastavenia exekúcie. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. relevantne tvrdiť má pre povinného procesnoprávnu sankciu v podobe prehry sporu, ktorá sa prejaví v rozhodnutí súdu.

12. Napriek absencii relevantnej obrany zo strany povinného sa súd pokúsil v tomto konaní podať aspoň všeobecné odpovede na otázky nastolené v podanej sťažnosti.

13. Súd vo všeobecnosti povinnému pripomína, že návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, ktorého účelom je úplné alebo čiastočné zastavenie exekúcie. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie štátneho orgánu (exekučný titul). Je to procesný prostriedok, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie. Exekučný súd nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc a nepôsobí ako ďalšia opravná inštancia v sústave súdov. Všetky námietky a dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinným a oprávnenými mohli a mali byť predložené súdu najneskôr však v základnom konaní, exekučný súd im preto v tomto štádiu konania nemôže pripísať žiadnu relevanciu. Súd v tejto súvislosti pripomína, že právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Povinný mal možnosť sa v základnom konaní oboznámiť s platobným rozkazom. Pokiaľ tak z vlastnej vôle neučinil, nejde o odňatie práva na spravodlivé súdne konanie. Súd v posudzovanom prípade vychádzal z predloženého exekučného titulu, ktorý bol opatrený potvrdením o jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, pričom ani na podklade obsahu spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bránili jeho nútenému výkonu. Súd tak ani po opätovnom preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh v kontexte tvrdení povinného v podanom návrhu na zastavenie exekúcie a v predloženej sťažnosti nezistil žiadny z dôvodov, ktoré by poukazovali na nezákonné vedenie exekúcie.

14. V tejto súvislosti je potrebné akcentovať skutočnosť, že sťažnostný súd je oprávnený preskúmať len zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nie jeho ústavnosť. Táto úloha je zverená len Ústavnému súdu Slovenskej republiky a preto námietky povinného o neústavnosti napadnutého rozhodnutia nemohli byť

predmetom jeho prieskumu. Pre úplnosť je potrebné ďalej dodať, že pravidlá núteného výkonu (súdnych) rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorých je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Nútený výkon rozhodnutia o obsahu súkromnoprávneho vzťahu je k dispozícii oprávnenému. Výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu časť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, inak by záruky, ktoré toto ustanovenie ustanovuje a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii rozhodnutie súdu opatrené potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu.

15. Neobstoja ani námietky povinného, že napadnuté rozhodnutie je formalistické a arbitrárne. Vyšší súdny úradník sa v konaní zaoberal každou námietkou zo strany povinného a hodnotil jej prípadnú relevanciu z pohľadu platných právnych predpisov a dostatočným spôsobom nevyhnutým pre prijatie zákonného a spravodlivého rozhodnutia sa s nimi aj vysporiadal. Napadnuté rozhodnutie spĺňa požiadavky kladené zákonom na obsah rozhodnutia, toto rozhodnutie je dostatočne skutkovo a právne odôvodnené a nie je prejavom svojvôle. Z pohľadu sťažnostného súdu nedošlo k svojvoľnému uplatneniu právnych predpisov a súd prijal rozhodnutie na podklade toho, čo skutočne v konaní zistil. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Exekučný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

16. Súd záverom dodáva, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, či dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia namietaných skutočností (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Účelu a zmyslu konania o výkon o rozhodnutia zodpovedá aj skutočnosť, že v tomto konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (porovnaj napr. ust. § 53, § 61l ods. 2 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne verejné pojednávanie nenariaďuje. Súd pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie nevykonáva dokazovanie, skutočnosti potrebné na rozhodnutie sa dokladajú predovšetkým formalizovaným spôsobom (§ 48, § 52, § 53 Exekučného poriadku), súd si tak vedomosť o skutočnostiach rozhodných pre posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie získava šetrením, nie dokazovaním. Súd preto aj pri rozhodovaní o sťažnosti povinného vychádzal zo skutočností, ktoré vyplývajú z obsahu exekučného spisu, teda zo skutočností, ktoré nie je potrebné získavať dokazovaním a preto vo veci prijal rozhodnutie bez nariadenia pojednávania.

18. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

19. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

20. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

22. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

23. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

24. V ustanovení § 255 CSP sa ako kritérium priznania náhrady trov konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré táto strana vynaložila v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. Oprávnení boli v tomto konaní úspešní (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému im tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré im vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním vyvolaným zo strany povinného s cieľom zastaviť exekučné konanie (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnení si nárok na náhradu trov sťažnostného konania proti povinnému neuplatnili a ani im žiadne preukázateľné trovy v tomto konaní nevznikli, súd im preto nárok na náhradu trov konania voči povinnému nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 exekučného poriadku).